

[Udenrigsministeren]

Spørgsmålet om forsvar indgår i traktaten. Men der fastlægges ikke på indeværende tidspunkt forpligtelser for f.eks. Danmark til at deltage i et militært samarbejde. Og Danmark påtager sig heller ikke forpligtelser til på et senere tidspunkt at deltage i det allerede nu definerede fælles forsvarssamarbejde i Den Vesteuropæiske Union. Hvis Danmark senere ønsker at deltage i et militært samarbejde, vil det kræve en selvstændig beslutning.

Det er regeringens vurdering, at de endelige formuleringer, som berører emnet militært samarbejde, vil komme til at ligge tæt op ad formuleringerne fra NATO-topmødet for godt 1 måned siden.

Den tredje del af traktatkomplekset drejer sig om indre anliggender og juridisk samarbejde. Der er i store træk tale om traktatfæstelse af et samarbejde, som allerede finder sted i mange forskellige fora. Regeringen finder, det er en fordel, at der bliver skabt større gennemsigthed og større klarhed for dette samarbejde. For der er ingen tvivl om, at disse emner, der jo bl.a. vedrører indvandrerpolitik, kommer til at stå højt på Europas politiske dagsorden i de kommende år. Her er det naturligt og nyttigt med et samarbejde også i traktatform. Derfor kan regeringen tiltræde de tekster, der foreligger, under den forudsætning naturligvis at samarbejdet bliver fastholdt i sin mellemstatslige karakter.

Efter denne gennemgang af de tekster, der foreligger, vil jeg gerne komme ind på det lidt længere perspektiv. Her er udgangspunktet de revisionsklausuler, som man finder i traktaten. De peger frem imod en ny forhandlingsrunde, der formentlig kommer i midten af årtiet, hvor man nok må regne med, at året 1996 bliver krumtap. Det understreger, at EF udvikler sig, og det er noget, vi skal være tilfredse med, for netop interessen for medlemskab fra flere EFTA-landes side og udviklingen i hele det øst- og centraleuropæiske område viser jo klart EF's centrale rolle og dermed også behovet for, at vi løbende kan tilpasse samarbejdet til nye krav.

Danmark lægger vægt på, at udbygningen af samarbejdet med nye fælles aktiviteter og en styrkelse af de aktiviteter, der allerede eksisterer, er noget, som kommer til at gå hånd i hånd med en udvidelse af Fællesskabet. Det er ikke Danmarks synspunkt, at forhandlingerne med

Sverige og Østrig, som jo er de to EFTA-lande, der foreløbig har indgivet deres ansøgning om medlemskab, skal vente. Vi ønsker tværtimod, at forhandlingerne skal begynde så hurtigt som muligt, og vi sigter på en tidstabel, som gør det muligt for de to lande, og hvem der nu ellers måtte nå at komme med, at indtræde i EF pr. 1. januar 1995. Hvis det skal nås, bliver det nødvendigt at starte optagelsesforhandlingerne så tidligt som muligt næste år. Og det agter regeringen at give udtryk for på det kommende møde i Det Europæiske Råd.

Målet må være en fortsat proces, der placerer EF i rollen som svinghjul for processen hen imod politisk og økonomisk enhed i Europa. Sigtet må være et EF, der i slutningen af årtiet er udvidet med de EFTA-lande, der ønsker medlemskab, og de central- og østeuropæiske lande, herunder de baltiske lande, der ønsker det og er kommet så langt i deres politiske og økonomiske reform, at et medlemskab af EF giver mening.

Regeringens synsvinkel på den politiske union og på den økonomiske og monetære union er, at de skal bidrage til at nå dette mål. Det er regeringens opfattelse, at det forhandlingsresultat, der nu tegner sig, opfylder dette krav og dermed er i overensstemmelse med Danmarks overordnede europapolitiske mål-sætning.

Økonomiministeren (Fogh Rasmussen):

Som statsministeren og udenrigsministeren har redegjort for, vil udviklingen af en økonomisk og monetær union være en af drivkræfterne i den europæiske udvikling i 1990'erne.

I sig selv bidrager stabile valutaer til vækst og beskæftigelse. Faste valutakurser er også en god og sikker ramme for en sund økonomisk politik, og det er erkendelsen af dette, som har resulteret i en høj grad af vilje til kompromis fra alle medlemslandes side, og det er i erkendelse af dette, at også Danmark bør være med til at sikre et positivt resultat i Maastricht.

Set i et historisk perspektiv har det taget EF lang tid at få skrevet traktaten om en økonomisk og monetær union. Så tidligt som i starten af 1970'erne blev ideen om den fælles mønt og den fælles centralbank formuleret. Efter den store succes med det indre marked er det naturligt at følge op med at styrke samarbejdet om den økonomiske politik. Nu foreligger der